

νηθίζει και να κερδίσει την εμπιστοσύνη του άρχηγού. Θά ειχαν περάσει έξι δέκα ημέρες και ο Έστεβάν άρχισε να κιντάζει πολύ την κόρη του άρχηγού που κι εκείνη από τη στιγμή που τον είδε του δείχτηκε πολύ περιποιητική.

Η Πέπα, — έτσι την έλεγαν — ήταν ένα άγριοκόριτσο με μαύρα μάτια, που έλαμπαν από μια άγρια και παράξενη λάμψη, και με σγουρά ξανθά μαλλιά που χάριζαν στο πρόσωπό της μια όμορφη εξωτική και περίεργη.

— Δέν ρώτησες να μάθης ποτέ τ'ονομά μου ; του ειπε εκείνη μια ημέρα καθώς περπατούσαν ο ένας κοντά στον άλλον.

— Τι περιάζει γι' αυτό, άπληντησε εκείνος χαμογελώντας... Μου φτάνει να κιντάω τα μάτια σου... Μέσα εκεί τ'ά βλέπω όλα...

Εκείνη του έβιασε το χέρι απότομα... Και οι δυο σώσαναν για μια στιγμή... Είχαν μείνει λίγο πιο πίσω απ' την συμμορία που προχωρούσε μπροστά. Ήσαν μόνοι...

Σε λίγο ο Έστεβάν ειπε στη Πέπα ;
— Μά σου άρέσει αυτή η ζωή, Πεπίτα μου ;... πώς μπορείς και ζης μέσα σε τόσες περιπέτειες, σε τόσους κινδύνους...

Εκείνη όμως δέν του άπληντησε, άλλα άρκέστηκε να κουνήσει θλιβερά το κεφάλι της...

— Δέν έρχεσαι μαζί μου ; της ξαναλέει ο Έστεβάν...
— Πού ; του λέει εκείνη...

— Θά σε πάρω μαζί μου στο έξωτεριζό. Θά φύγοιμε... Θά ταξειδέψοιμε... Θά γίνοιμε εύτυχεις...

Η Πέπα στά λόγια αυτά δέν μπόρεσε να κρατηθή... εκύτταζε τον Έστεβάν στά μάτια και άφησε σιγά το σώμα της να πέση στην άγκαλιά του... Έμειναν έτσι, χωρίς να μιλούν, μερικά λεπτά. Ο Έστεβάν ειχε μπροστά του τα όμορφα χείλη της Πέπας και τα φιλούσε γλυκά. Πόσο άγαπούσε ο ένας τον άλλον !

Πέρασαν άζωμα μερικές ημέρες, όταν ένα πρωί ο Έστεβάν κωτόρθωσε να βρή κάποια πρόφοια και να πείσει τους ληστές να πάνε ός τη μεγάλη εκείνη γέφυρα που είχαν βρή σκοτωμένη τη Ματθίλδη και τον πατέρα της...

— Άλήθεια, λέει ο άρχηγός, ο Έστεβάν έχει δίκιο. Άπ' εκεί περνάνε πάντα πολλοί πλουσιοί. Γιά θυμήσου, Γράτσα, εκείνο το πρωί ο παληόγερος ! * Ήθελε να μάς κινή σκέφτα... Μά καλά του ζάναμε. Να σου πώ, εκείνο που λυπάμαι άζωμα είναι το καλυμένο το χορίτσι του. Μά τι έτρεπε να γίνη...

* Όταν άκουσε τα λόγια αυτά ο Έστεβάν, ταράχθηκε πολύ, άλλα κρατηθήσε και δέν φανέρωσε το θυμό του.

Οι λησται ξεκίνησαν για τη μεγάλη γέφυρα. Ο Έστεβάν προχώρησε μπροστά, για να κιντάζει μήπως έρχονται άστυνομικοί...

Πλησίαζαν προς το μεγάλο βουνό που ήταν μπροστά στη γέφυρα όταν ξαφνικά άζούνε από πίσω τους δυο πυροβολισμούς...

Ο άρχηγός των ληστών φώναξε :
— Σταθήτε... όλοι χάμο... καθήκαμε...

Την στιγμή όμως αυτή δυο νέοι πυροβολισμοί άκούστηκαν νάχρονται από μπροστά τους.

— Δυστυχία μας, φωνάζει ο άρχηγός. Είμαστε περιεχλωμένοι.
— Προδοσία ! μάς πρόδωσαν, προσθέτει ένας ληστής.

Σε λίγο άζούστηκαν από μακρυνά δυνατά ποδοβολητά αλόγων και οι πυροβολισμοί έγιναν πυκνότεροι. Οι λησται όλοι χάμο πεσμένοι είχαν ταμπουρωθή πίσω από διάφορα μαλλιά κραιπέ κορδέλλα.

Από μακρυνά φάνηκαν τ' άσποιάματα. Οι λησται άρχισαν κι αυτοί να πυροβολούν... Σε λίγο άρχισε μια μικρή μάχη. Ο άρχηγός και ο Γάρτσια, το πρωτοπαλληγκαρο τους, πληγώθηκαν και βογγούσαν κάτω στο χώμα. Η Πέπα ειχε πέσει επάνω στο πτώμα του πατέρα της και έκλαιγε...

Νέα όμορφοτητα πυροβολισμών άκούστησε και μια σφαίρα βρίσκει την κόρη του άρχηγού στο στηθος. Η ώραία κοπέλλα κυλίστηκε στο χώμα άναισθητή...

Περιεχλωμένοι καθώς ήταν οι λησται δέν μπόρεσαν ν' αντισταθούν...

Τά άποσπάσματα των άστυνομικών πλησίασαν τη συμμορία τους. Έπί κεφαλής όμως των άστυνομικών διεκρίνετο ένας άνθρωπος ντυμένος με στολή ληστού... Ήταν ο Έστεβάν... Άπό ημέρες διοργάνωνε αυτή την προδοσία... Έπί τέλους ειχε δοθει το σύνθημα και οι άστυνομικοί είχαν ειδοποιηθει, γιατί ο Έστεβάν δέν ήταν άλλος από τον Ραμόν Μαρτινέζ που παραμητοποιούσε το παληό του σχέδιο. Μόλις τώρα ο Ραμόν πλησίασε, φώναξε στους ληστές προτεινοντας το περιστοφό του :

— Παραδοθήτε !

Οι λησται χωρίς άρχηγό, προχώρησαν προς τους άστυνομικούς με τα χέρια ψηλά, είχαν άφησει τα ντουφέκια τους και παρεδίδοντο στην άστυνομία.

Ο Ραμόν κατέβηκε τότε απ' το άλογο και προχώρησε προς τους δυο νεκρούς. Δίπλα τους όμως βλέπει ανέλλιστα και ένα τρέπο νεκρό... Ήταν η Πέπα, η Πεπίτα, η άγάπη του !..

Σκύβει και την παίρνει στην άγκαλιά του...

— Πέπα, Πεπίτα... Γιατί ;... Μίλα μου !...

Εκείνη όμως άνοιξε μια στιγμή τα μάτια τον κύτταξε και δέν τα ξανάνοιξε πιά... Τεντάθηκε και άφησε την τελευταία πνοή της, μέσα στην άγκαλιά του Έστεβάν... Εκείνος τότε έβγαλε το καπέλο του και της φίλησε το νεκρό της χέρι :

— Ήταν γραφτό ειπε ! Εκδικήθηκα τη Ματθίλδη για να σκοτώσω έσένα... Άς με συγχωρέσει ο Θεός... André Reuze

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ' ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ...

[Τραγοόδια του τελευταίως άποθανόντος μεγάλου Γάλλου ποιητού **Ζαν Ρισπέν**].

Χωρίς χοιούς και σπιτι κάπον τοιά παιδιά ήταν μια φορά κι έναν καιρό... Στο « Ντε προφουόντις » το λυπητερό σκοπό θ' άρχίσω αυτή την ιστορία.

Παρουσαν και διγοσαν τα καιμένα, τρωθήσαν στον ήλιο μοιράζοντας ένα δειλι φερίσαν τα φτωχά σ' έτ' άγοργιάλι μοσπευμένα.

Τους λέει η πλανήτρια θάλασσα : — [Καθήστε, τα βάσανά σας τελειωσαν αυτή τη μέρα είνω κενού ! Χαρήτε... Τι σ' ός μέλει γ'ο. Φάτε, πιέτε, τραγουδήστε !...]

Τα τοια φτωχά παιδιά τα πεινασμένα ποί άγοργιάλι δέν έδινε καρμιά γορά, κιντούσαν τ' άμετροι γοιμά και τα νερά μ'ό μάτια θαμποιμένα.

(Άπό τη «Θάλασσα»)

Ο ΑΔΕΙΑΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Στον άδειο δρόμο ποί κλαρι κανένα δέ στολίζει ένα μεγάλο μ' όμοιο σιτάκι ήλιολουμένο. χωράφι άπλωσται ποί μια φράξη το στεφρονάνει σαν ποσάγη ποί ολόχρονο μαλλιά κραιπέ κορδέλλα.

Και στην κορφή του άνήφορου χορτανασμένο γόμμα ποί ο τρυ κοκύντικας έδώ κι' εκεί σωρούς κερνώνε κι' ο' μαύροι γοιλλοι άκούμητοι τη νύχτα ολόγνο τοις ένα μωπότο σκουπότ' κι' αέλιετο τραγοόδι.

Μια παιτιάδα τριμοτίας οιοδ' ήλιος το γ'ός διαβαίνει, ξεπατά η νοναίρα και γλιουθό ζάνου απ' τη λιθήρα και μες στοδ βοίττρον τα νερα τα βροίμαζα κορυμένοι βροχη τ' άγορ τραγοόδι τοις ο' βράτσοι άρχισάν.

Και καθώς είνε ο π'ό σινός απ' τον χοιού τοις άλλους μεγάλους δρόμους από κει κανένα δέ διαβαίνει κι' ο' όπες άδιάκοια περνούν απ' την αψη ή το βροάδι ήλως μίαν όρη γ'α γρη και ν' άκουσθί ένα βήμα.

Έχει, στο μέτωπο έχοντας άπολάγαθα βαιμένα, ενδ' όγ'ά τα σιωπήλα χωράφ'α μοιμοροίζοντ, κάποι άπ' τον ήχο οδωού τοις εινιμικά ξεχένει οιά ζαφειρόνια τα νερά το φλογοδ' οιοδ' του,

Έχει ο ζητιάνος πάει σιγιά οά ζωο κρηνημένο μες απ' τα σιόγια και τα γορά χοιόγια ποί ενωδιάζον το σκοπισμένο τον χοιμί νά λούση και νά πάση, ξεκορσασμένος πεία, ζοή και διτταγη κινωόδοι.

Κι' όταν κορυμάται τ' άνοιχτά και οαροβαπατημένα ταπούσια και τα βροίμαζα κορυμένα τον φρονόνας, χοιόγιας την άνάση της βοιθή, οά νά φοβίται μηρ τον ξεπαθή, ολονυχτίς κι' άφραση η γ'ός μένει...

(Άπό το Τραγοόδι των ζητιάνων) Μεταφρ. Γ. Κοτζιούλα

ΚΗΔΕΙΑ ΧΩΡΙΣ... ΝΕΚΡΟ

Ή Γερμανικές εφημεριδες άναφέρουν τελευταίως το έξης περιεργον και τραγικόν γεγονός :

Στην πόλη Λάιπατ της Γερμανίας ο εργάτης του έχει εργοστασίου πυρίτιδος Έρνέστος Λωράχ, έρονεύθη κατά μια τρομακτική έκρηξι, που έγινε προδ' ολίγων ημερών και η όποια κατέστρεψε ολόκληρον το έχει εργοστάσιον. Ή έκρηξις αυτή ήταν έντελως τυχαία, από το πτώμα δε του άτυχού αυτού εργάτου, δέν έμεινε παρά ένα κομμάτι του δεξιού του χεριού, του λοιπού σώματος άφανήρα- κωθέντος τελείως. Το κομμάτι αυτό του χεριού ποί δέν είναι έτέθη μέσα σ' ένα φέρετρο και έκηδεύθη, ως να έπρόκειτο περι' όλοκληρου του πτώματος του άτυχού εργάτου.